

Кульбаба

Микола Костомаров

А. А. Леонову

Віє передзимній
Вітрець студенький;
По степах осінне
В'ється павутиння.
Що ж то між травною,
В'ялою, сухою,
Кульбаба жовтіє?
Чи б то справді сонце
Кидать нас не хоче
І опісля літа,
Душного, сухого,
Знов до нас веселим
Маєм хоче глянуть?
Чи земля жартує!
Чи сей цвіт не в пору
Що-небудь віщує?
Вік наш чоловічий
Схож із віком року.
Вперту боже сонце
Життя пробуджає,
Променями в серці,
Як у весняної
Половоді, грає;
І душа бриніє
Надією-квітом;
І в душі селяться
Радощі, як в гіллі
Вишень соловейки.
Життя розів'ється,
Життя загустіє
Наукою світа;
І почнуться грози,
І дощі, і спеки.
Щастя і недоля,
Радощі і туги

Одно другого швидше
Стануть проходжати,
І душа твердіє;
І крізь погорілу
Зелень віку чорна
Земля проглядає.
Коли ж стане в осінь
Вітрець передсмертний
Душу провівати,
Знову боже сонце
Свої блідні, довгі
Розкидує тіні,
І душа збирає
Сили наостанку,—
Знову квіт-надія
В серці процвітає.
Але квіт той в'ялий,
Кульбаба осіння,
Пустоцвіт похилий,
Не росте високо,
Не цвіте розкішно
І без плоду гине
Під морозом-смертю.